

Luzana Pospíšilová
namalovala Markéta Vydrová

Lumpiček a Rošťanda

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová

Lumpíček

a

Rošťanda

namalovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

LUMPÍČEK A ROŠŤANDA

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4397. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2011
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-247-3700-3 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7365-0 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah:

Předmluva	7
<i>Jak se Lumpiček a Rošťanda skoro seznámili</i>	9
<i>Jak je pan učitel zachránil</i>	13
<i>Školní povinnosti</i>	17
<i>U skřítky Strombuly</i>	21
<i>Tajná příprava</i>	25
<i>Nezdařená lumpárna</i>	29
<i>První zkoušení</i>	34
<i>S houbami je otrava</i>	38
<i>Lekce Babky Hubáčkové</i>	42
<i>Jak se učili pěstovat houby</i>	46
<i>Lhát se nevyplácí</i>	49
<i>Zákeřník</i>	53
<i>Trnitá cesta</i>	57
<i>Kázání</i>	61
<i>Celou noc sami v lese</i>	65
<i>Vysvědčení</i>	69

Předmluva

V lese bývá klid a ticho. Jen občas šustí větve stromů nebo ševelí tráva. Mávneme nad tím rukou a jdeme dál. Když se ale zastavíme, zadíváme a zaposloucháme, objevíme malé lesní skřítky, kteří v lese bydlí. Já jsem je také potkala. A právě o nich vám budu vyprávět.

Jak se Lumpíček a Rošťanda skoro seznámili

Na louce pod lesem bylo místo jako stvořené pro hraní. Lumpíček si to taky myslel. A protože to byl šikovný štrapatý skřítek, vyrobil si tam krásnou houpačku. Doprostřed louky umístil malý kulatý špalíček a přes něj položil prkno, které tajně vylomil strýčkovi z chaloupky. Ale až zezadu, aby se to hned nepoznalo.

„Já vím, že se to nemá, ale bez toho bych neměl žádnou houpačku. A tu přece nutně

potřebuju!“ omlouval sám sebe Lumpíček a dál se věnoval své houpačce. Pěkně ji rovnal, upravoval a vylepšoval. Na oba konce dal malé mechové sedátko. „No jo, ale na houpání potřebuju ještě někoho na druhou stranu,“ přemýšlel nahlas. V tu samou chvíli se na kraji lesa, přímo nad strání, procházela Rošťanda. Malá okatá skřítčí slečinka, která vyváděla jednu rošťárnu za druhou. Proto dostala i takové jméno. Zrovna teď veverce vybrala spižírnu se zásobami a po cestě si louskala její oříšky. „Já vím, že se to nemá, ale měla jsem na ně hroznou chuť!“ omlouvala své ošklivé chování. Pochutnávala si na skvělých oříšcích a nedávala pozor na cestu. A tak se stalo, že zakopla. Kdyby jenom to! Začala se kutálet ze svahu dolů. Zbývající oříšky se jí přitom

rozkutálely do všech stran a ona metala kotrmelce jeden za druhým, čím dál rychleji. Nakonec narazila na pařez, který byl obrostlý mechem. Ani to ji ale nezastavilo. Spíš naopak! Vymrštilo ji to do vzduchu a jako skokan na lyžích letěla vzduchem. A kam si to namířila? Přímo na Lumpíčkovu houpačku. Když přilétala, Lumpíček ji s překvapením pozoroval. Chtěl ji pozdravit, ale nestihl to. Když totiž dopadla přesně na ten konec houpačky, kde Lumpíček někoho potřeboval, prudký náraz ho vymrštil do vzduchu. Teď pro změnu letěl zase on.

Jak je pan učitel zachránil

Lumpíček přistál v zahrádce pana učitele. Ten zrovna kropil záhon a byl překvapený, jak se tam Lumpíček objevil. Když se vzpamatoval, zeptal se přísně: „Co tady vyvádíš?“

„Já nevím,“ přiznal po pravdě Lumpíček a začal se sbírat ze země.

„Jméno?“ ptal se pan učitel s bleskem v očích.

„Lumpíček,“ špitl skřítek.

„To vidím, že jsi pěkný lump, ty kluku střapatá!“ rozčiloval se pan učitel.

Vtom se velikou rychlostí přiřítíl policista. Zaparkoval svého zajíce a hned zahájil vyšetřování: „Dnes někdo vylomil prkno z chaloupky pana Borůvky v místě, kde má

+

svou postel. Pan Borůvka při ulehnutí do postele vypadl z chaloupky ven a je zraněn. Všechny stopy vedou sem!“ Lumpíček začal couvat, ale pan učitel ho chytil za límec a přitáhl ho zpátky.

„Ale já jsem potřeboval houpačku,“ rozplakal se Lumpíček. Policista se ho přísně zeptal: „A kde je ukradené prkno teď?“

„Na louce pod kopcem,“ přiznal se sklopenou hlavou Lumpíček.

„Tak jedeme! Vy, pane učiteli, jste svědek celé události.“ Pan učitel přikývl. Všichni nasedli na policejního zajíce a vmžiku byli na stráni.

Mezitím Rošťandu na houpačce obklíčil houf veverek. Jedna přes druhou křičely: „Zlodějka! Chyťte ji!“

Když to uslyšel policista, hned se případu ujal. „Co bylo ukradeno?“ Veverky jednohlasně vykřikly: „Oříšky ze spížky!“

„Došlo k násilnému

vniknutí?“ ptal se policista a dělal si poznámky. Když veverky přikývly, policista se obrátil k Lumpíčkovvi a Rošťandě a prohlásil: „Oba budete zatčeni za krádež!“ Malí skřítkové se rozplakali. V té chvíli ovšem zasáhl pan učitel: „Když dovolíte, pane policisto, nebude se zatýkat, ale vychovávat! Rád bych si to vzal osobně na starost!“

Policista se zamyslel a pak souhlasil. A tak je pan učitel vlastně zachránil.

Školní povinnosti

Druhý den ráno pan policista Lumpíčka i Rošťandu dovedl k domečku pana učitele.

„To bude otrava!“ ušklíbl se Lumpíček.

„To se máme na co těšit!“ zamračila se Rošťanda.

Pan učitel prudce otevřel dveře své chaloupky. Asi je slyšel, protože hned poznamenal: „To jsem rád, že se těšíte! Mohu

vás ubezpečit, že pokud se dobře naučíte znát les, určitě se neotrávíte!“

Lumpíček s Rošťandou

se na sebe nechápavě podívali a oba současně namítli: „Ale my náš les známe! A dost dobře!“

„To jsem rád!“ usmál se pan učitel. „Přesto musíte své znalosti prokázat. V lese není žádná škola s lavicemi a tabulí, jak to mají děti ve městě. Budete se učit přímo v přírodě!“

„Hm, tak my jdeme!“ řekl Lumpíček.

Chytil Rošťandu za ruku a táhl ji pryč.

Než stačili odejít, omotalo je pevné laso, které na ně hodil pan učitel. „Nebud' do všeho tak hr, ty kluku střapatá!“ napomenul ho pan učitel. „Ještě nevíš, kam máte jít!“

Rošťanda se snažila dostat z pevného sevření, ale nešlo to. Lumpíček chtěl laso překousnout, ale bylo moc pevné. Pan učitel k nim přikročil blíž a laso odmotal. „Jestlipak víte, z jakého stromu jsem získal toto laso?“

zeptal se s úsměvem. Lumpíček pokrčil rameny a Rošťanda zavrtěla hlavou.

„Je z vrbových větviček!“ vysvětlil pan učitel. „Ty jsou totiž dlouhé, pružné, tenké, a přesto pevné. Vidím, že trpíte silnou neznalostí lesních stromů. Začnete tedy u skřítky Strombuly.“ Oba malí skřítkové se rozesmáli. „Strombula – bambula,“ zarýmovala Rošťanda. Pan učitel si ji změřil přísným pohledem a řekl: „Rýmování by ti šlo, ty holko okatá. Než dojdeme za skřítkem Strombulou, naučíte se oba tuto písničku: „*Borovice, jedle, břízka, javor, lípa nebo líska, jasan, topol nebo dub, chceme je znát coby dup.*“

